

διαταγμοὶ ἡρῶν, νομίζομεν ὅτι εἶδομεν τι πραγμα-
ματικόν, ἄξιον λόγου.

Ἰδοὺ ἄλλως ἢ ἀκριβῆς ἐξιστόρησις τῶν ὅσα εἶδομεν.

Χθές, ἡμέραν Κυριακὴν, Ἰουλίου 22—Αὐγ. 3—
μετέβημεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Κ. Προῦ, πρῶτην δημάρ-
χου μιᾶς τῶν συνοικιῶν τῶν Παρισίων, ὅπου ἐπρόκει-
το νὰ γείνη ἡ δοκιμὴ παρόντων καὶ τινῶν ἄλλων.
Μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων ἦσαν καὶ οἱ Κύριοι Βί-
κτωρ Οὐγὼ καὶ Αἰμύλιος Γιραρδῖνος. Ὁ οἰκοδεσπό-
της μᾶς ὠδήγησε δι' ἀναβάθρας εἰς δωμάτιόν τι, ὅ-
που εἶδομεν τοποθετημένα τὰ ἐν ἀπέναντι τοῦ ἄλλου,
κατὰ τὰς δύο ἄκρας τοῦ θαλάμου, δύο μεγάλα κι-
θώτια ξύλινα κείμενα ἐπὶ πασσάλων διεσχισμένων,
ἐντὸς τῶν ὁποίων κιθωτίων ἐδύναντο νὰ σταθῶσι πολ-
λοὶ ἄνθρωποι ὀρθοί.

Κατὰ τὸ μέσον ἐκάστου κιθωτίου, πρὸς τὰ δύο
ἀντικρύζοντα μέρη, ὑπῆρχε μέγας τροχὸς ξύλινος κι-
νούμενος περὶ τὸν ἄξονα.

Ὁ τροχὸς οὗτος, ἔχον διάμετρον δύο μέτρων, εἶ-
χεν ἀλλόκοτον ὄψιν· τριακόσιοι ἢ τετρακόσιοι κοχ-
λῖαι, προσκεκολλημένοι δι' εἶδους τινὸς ζύμης, ἐντὸς
ποτηρίου ἐκ ψευδαργύρου, προσηλωμένου ἐπὶ τῆς σανί-
δας, ἐδείκνυν πρὸς τοὺς θεατὰς τὸ ἀνοικτὸν μέρος τοῦ
κελύφους. Τινὲς μάλιστα προέτειναν καὶ τὴν γλοιώδη
καὶ κερασφόρον αὐτῶν κεραλήν.

Ἐκαστον τῶν δύο κιθωτίων εἶχεν ἀπαράλλακτον
τροχόν, ἐφ' οὗ κατετάσσοντο ἀκτινοειδῶς, ἀρ' ἑνὸς
μὲν μέρους οἱ κοχλῖαι, ἀρ' ἑτέρου δὲ, ἀμέσως ὀπί-
σθεν αὐτῶν, τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀλφαβήτου. Οἱ κοχλῖαι,
ὡς προείπομεν, εἶναι προσηλωμένοι ἐντὸς ποτηρίου πε-
ριβεβλημένου δι' ἐριούχου, ἔχοντος ἔσωθεν στεφάνας
χαλκοῦ, τὸ ὅποιον εἶναι, ὡς γνωστὸν, ἐν τῶν συστατι-
κῶν τῆς Βολταϊκῆς στήλης. Ὅλα δὲ τὰ ποτήρια συγ-
κοινωνοῦσι πρὸς ἀλλήλα διὰ συρμάτων ἀγωγῶν ἅτινα
συνενοῦνται πρὸς τὸν ἄξονα τοῦ τροχοῦ.

Καὶ τὸ μὲν ἐν τῶν κιθωτίων τούτων χρησιμεύει εἰς
τὸ ν' ἀποστέλλῃ τὴν τηλεγραφικὴν καινοποίησιν, τὸ δὲ
ἄλλο εἰς τὸ νὰ λαμβάνῃ αὐτήν. Ἀς ὀνομάσωμεν, πρὸς
πλειοτέραν σαφήνειαν, τὸ μὲν ἀποστέλλον κιθώτιον
Παρισίους, τὸ δὲ λαμβάνον Λονδίον.

Ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ὀψεως τοῦ τροχοῦ τοῦ πρῶ-
του κιθωτίου ὑπάρχουσι τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀλφαβήτου·
στρέφοντες τὸν τροχόν τούτου, φέρομεν μικρὸν κατὰ
μικρὸν τὸ στοιχεῖον τὸ ὅποιον θέλομεν ἀπέναντι ἐντο-
μῆς τινος, καὶ σημειοῦμεν αὐτὸ διὰ βελόνης.

Ὅσάκις ἐκ Παρισίων ἐφέρομεν ἐν στοιχεῖον πρὸ
τῆς ἐντομῆς καὶ ἐσημειοῦμεν αὐτὸ διὰ βελόνης, ὁ Κ.
Βενουά, κεκλεισμένος ἐντὸς τοῦ κιθωτίου Λονδίνου,
ἐγραφεν αὐτὸ διὰ μολύβδου ἐπὶ χαρτίου, ἀφοῦ πρῶτον
ἀνεγίνωσκεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ τροχοῦ τοῦ κιθωτίου ἐφ' οὗ
εὐρίσκετο, περιφέρων, ὡς ἔλεγεν, ἐνώπιον τῶν στοιχείων
ἓνα κοχλίαν μετὰ τοῦ ποτηρίου· προσέθετε δὲ ὅτι,
ὅταν διεβαίνειν ἔμπροσθεν τοῦ σημειωθέντος ἀπέναντι
στοιχείου, ἤσθάνετο κίνησιν τινὰ τοῦ κοχλίου.

Τὸ μυστήριον τοῦτο δὲν ἐνόησαμεν διόλου.

Ἐγράψαμεν τὴν λέξιν ΚΟΛΑΣΙΣ ἐν Παρισίοις.
ἀντεγράφη δὲ ἐντελέστατα ἐν Λονδίῳ. Ἄλλος τις
ἠθέλησε νὰ γράψῃ τὴν λέξιν ΤΕΛΛΟΣ, ἀλλ' εἴτε δι'

ἑλλειψιν ἔξεως, εἴτε ἐξ ἀνωμαλίας τῆς μηχανῆς, τὰ
ἀντιγραφέντα στοιχεῖα ἐν τῷ κιθωτίῳ τοῦ Κ. Βενουά
ἦσαν τὰ ἐξῆς: KTZZΛΙ.

Ἐγράψαμεν καὶ πάλιν ἡμεῖς μετὰ τοῦ Κ. Βίκτω-
ρος Οὐγὼ, τὴν λέξιν ΒΕΝΟΥΑ, καὶ ἀντεγράφη ἀνελ-
λειπῶς ἐν Λονδίῳ. Μετὰ ταῦτα ἐγράψαμεν καὶ τὴν
λέξιν ΘΕΟΣ, παρενείραντες ἓνα σταυρὸν μετὰ τοῦ
Θ καὶ τοῦ Σ. Ἀνεγνώσθη δὲ ἀπέναντι ἀπαράλλάκτως
ἡ λέξις οὕτω πως ΘΕΟ+Σ.

Τί νὰ συμπεράνωμεν ἐξ ὅλων αὐτῶν; Οὐδέν, ἐκτὸς
μόνον ὅσα δεηθήκαμεν. ὅτι, δηλαδή, ὁ Κ. Βενουά, διὰ
μέσου δύο μηχανῶν ὁμοίων κατὰ πάντα, καὶ συγ-
κειμένων ἐκ ξύλου, ψευδαργύρου, χαλκοῦ καὶ κο-
χλίων, ἀνέγνω, καὶ τοὶ δεκαπέντε μέτρα ἀπέχων, τὰς
τρεις λέξεις τὰς ὁποίας ἐγράψαμεν.

Οἱ κοχλῖαι ἄρα ἐνήργουν, ἢ ἡ στήλη ἢ συγκεκλιμένη
ἐκ ψευδαργύρου καὶ χαλκοῦ, ἢ ἄλλη τις αἰτία;

Δύναται τάχα νὰ γείνη ἡ ἀνταπόκρισις καὶ κατὰ
διαστήματα διεξοδικώτερα; Κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τὰ ζητήματα ταῦτα θέλουσι διασαφῆσαι νεώτεροι
καὶ ἀλλεπαλλήλοι δοκιμαί.

Ἐκ τῆς PRESSE.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ.

Φαινόμενόν τι λίαν περίεργον παρατηρήθη κατὰ τὰ
πέραν τοῦ Ἀρουίτς. Κύριός τις εὐρισκόμενος τὸ πρῶ-
τῆς 1—13 Μαΐου ἐπὶ τινος λόφου, εἶδε μικρὸν νέφος
ὁμίχλης σχῆμα ἔχον περίεργον, πάντῃ στρογγύλον,
τὸ ὅποιον ἀνυψοῦτο βραδέως ἐκ τῆς παρακειμένης κοι-
λάδος. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε περὶ αὐτὸ ἐπειδὴ δὲ τὸ νέφος
ἀνυψοῦτο πρὸς τὸ στερέωμα ὑπὸ τὴν αὐτὴν μορφήν,
ὁμοιάζων πολὺ τὸν περὶ τὴν σελήνην φαεινὸν κύκλον,
εἶδεν ὅτι περιεῖχεν ἐσωτερικῶς περιφέρειαν πολὺ μι-
κροτέραν, ἀλλὰ καλῶς διαγεγραμμένην, περικλείουσιν
ὡς ἐν περιπέζῳ (cadre) εἰκόνα ἀνθρώπου κολοσσαίαν.
Ὁ κύριος οὗτος ἐχαιρέτισε τὴν εἰκόνα, ἣτις ἀνταπέδω-
κεν ἀμέσως τὸν ἀσπασμόν. Μετὰ ταῦτα ἐπροχώ-
ρησεν ὀλίγον, καὶ ἐπιστρέψας, εἶδε καὶ πάλιν τὸν ἐπου-
ρανιον ἄνθρωπον μιμούμενον ὅλας τὰς κινήσεις τοῦ
ἐπιγείου· ὃ δὴ καὶ ἀποδεικνύει ὅτι ἐξεικονίζετο οὕτως
ἐντὸς τοῦ νέφους αὐτοῦ ὁ ζῶν ἄνθρωπος. Τὸ φαινό-
μενον τοῦτο εἶναι ἀπαράλλακτον τῷ περιφήμῳ φαν-
τάσματι τοῦ Βρόκεν κατὰ τὰ ὄρη τοῦ Ἀνοδέρου. Ἐν-
νοεῖται ὅτι ὡς ἐκ τῆς μεγίστης διαφορᾶς τοῦ ὕψους,
τὸ φάντασμα τοῦ Ἀρουίτς ἦτο πολὺ μικρότερον τοῦ
γερμανικοῦ· οὐχ ἦττον ὁμως εἶναι ἄξιον λόγου ὑπὸ
τὴν ἐπιστημονικὴν ἐποψίν.

ΦΟΡΟΙ ΕΝ Τῇ ΜΕΓΑΛῇ ΒΡΕΤΑΝΙΑ.

Ἡ Ἐπιθεώρησις τοῦ Ἐδιμβούργου ἦτις, ὡς γνω-
στὸν, συντάσσεται ὑπὸ ἀνδρῶν σοφωτάτων, ἐδημοσί-
σε πρὸ πάντε μηνῶν μελέτην ἐμβριθεστάτην περὶ τῆς